

ЦВІТУТЬ КАШТАНИ У ЧОРНОБИЛІ

Ніжний і милий серцю цвіт. Оспіваний у піснях, омріяний у серцях людських. Це з ними, каштановими свічками, справляють заручини солов'ї, скидає своє ніжне білопінне вбрання наречена-весна, підносить літові дарунки: поки ще повноводні озерця і річечки, різнобарв'я квітів і полохливі надранні тумани...

Цвітуть каштани... Немислимий без них Київ. Вбирає цю красу, молодіє, мліє перед нею. Хочеться на мить побачити це диво, проїнятися пахощами Дніпрових каштанових і бузкових круч. Побачиш цю казку — і серце немов угомониться, досхочу напившись нектару весняного. І знову чекатимеш цієї пори, коли зацвітуть каштани і в Києві, і скрізь в Україні, і в... Чорнобилі.

Хто дав життя, «засвітив» ці свічки у Чорнобилі?! Хто посадив, ще в 60-і роки, по центральній вулиці два ряди гордих каштанових деревець?! Де тепер ці люди? На крилах якої біди і суму віднесла їх доля з любих місць? По всьому світу розкидані, полиново-гірко їм без рідного Чорнобиля, гордої Прип'яті. Тільки знаю, що правильно вдіяли в ті далекі роки люди, коли з Києва у спеціальних ящиках привезли в Чорнобиль, Іванків та інші поліські містечка ці каштани, які аж до квітня 1986 року радували місцевих жителів і приїжджих своєю красою, робили цю невелику перлину поліського краю хоч у чомусь схожу на столицю України. А тепер, коли лихо атомне не згасає у долях людських, каштани повертають чорнобилянам силу потягу до життя, гоять рани душевні. Бо крім краси ще й цілющу силу мають, від різних недугів лікують.

... Ніжний і милий серцю цвіте! На нозих місцях переселення чорнобильців ти також красуєшся. Вони й туди перенесли з собою почуття до прекрасного. І там вирощують дітей і садять каштани. А значить — живуть і будуть жити...

Катерина ВОЛОВИК